

ZPRAVODAJ

ŘK farnosti
Stará Boleslav

Duben 2023

OBNOVME SVŮJ KŘEST

Člověk má rád své věci jisté. Co má v hrsti, co uchopí a drží, to považuje za jasný opěrný bod svého života. A přece je v životě mnoho věcí, které takto uchopit nelze a které jsou přes to pro nás svrchovaně důležité.

Jsou to především lidské vztahy, tedy něco, co pro zdravého člověka vytváří základní předivo jeho života. Jistě, i milovaného člověka máme rádi na očích, i jeho se lze z lásky dotknout, uchopit, gestem vyjádřit náklonnost - a přece to není totéž, co vztah. I kdybychom toho člověka drželi vši silou, jako v kleštích, může se nám vzdálit, ač bude stále u nás...

Vzkříšený Ježíš patří k těmto neuchopitelným skutečnostem. Setkávali se s ním, ale nikdo ho nemohl uchopit tak, že by ho "podržel" a ukázal dalším. Lidé byli odkazováni dál, do dalšího života. Tam ho mohli potkat a hlavně tam mohli pocítit jeho moc, poznat, co vlastně vzkříšení pro nás zde na zemi znamená. A tak ženy v evangeliu mají vyřídít vzkaz učedníkům, aby šli do Galileje, tam Ježíše uvidí.

To platí stále: je třeba jít tam, kam Ježíš vybízí, pak lze očekávat setkání. každého z nás může vypadat ta cesta trochu jinak. Ale může to probíhat i jiným způsobem, jako u Pavla. Ten se setkal bez předběžné přípravy se vzkříšeným Kristem jaksí přímo, v zážitku u Damašku. To byl náraz a obrat. A potom přišly další kroky života s Kristem neuchopitelným, neviditelným, ale přítomným. A ze zkušenosti a poznání těchto roků píše Pavel to, co čteme v listě Římanům. Neznáme Ježíše jen z popisu, nemáme možnost se ho dotýkat, svírat ho v objetí. A přece je nám dáno nekonečně víc - při křtu jsme byli s ním pohřbeni a s ním vstali k životu. To, co se odtrhlo od Boha, to, co podléhá smrti a zániku, to, co nechce být svaté, pro nás přestalo být perspektivní. To zemřelo nejen kolem nás, ale mělo zemřít i v nás. Protože to ale stále křísíme, musíme se znovu a znovu obracet.

Dá se ale říci, že Boha přestala při křtu zajímat naše hříšná minulost a tedy i naše konečnost a smrtelnost. Toto pro něho umřelo, nejsme už pro něho jemu cizí lidé, odsouzení ke smrti, k věčné smrti, k věčnému životu bez Boha. On nám dal při křtu nový život. To, co způsobil v Ježíši až v jeho smrti, to začal konat v nás už při našem křtu. Naše smrt už Boha nezajímá. Dívá se na nás jako na ty, kdo začali teď na zemi přecházet do věčného života, jako na ty, u nichž se jejich smrtí tento přechod stane dokonáním a definitivním. A tak vzkříšený Kristus je už teď v nás živý, nebo naopak - my už teď, ač tady na zemi, žijeme spojeni s ním. Z něho máme své žití, a pokud naše spojení s ním je nějak porušeno, pak je i náš život jakoby podvázán, umenšen, může se změnit ve smrt. Snažili jsme se odstranit to, co náš život umenšuje, co nás od Krista odděluje.

A nyní přichází chvíle, kdy to máme vědomě dokonat: obnovit svůj křest. Máme s plným vědomím vyznat, že ve zlu nevidíme žádnou perspektivu, že pro toho Zlého, pro jeho lákání, jsme umřeli, že to pro nás není žádná šance, žádná cesta. A máme vyznat svou vůli žít z Boha, z toho, co nám daroval, počítat tedy s tím, co ve vyznání víry říkáme. Nemůže to být nic formálního. Vždyť je to otázka života a smrti. Věčnosti. Hrajeme o všechno - celý život. A tam, kde jsme Kristovi, kde v nás pulsuje jeho život, kde je v nás činná moc jeho vzkříšení, tam toto "všechno" už máme, teď a tady, byť v nedokonalých podmínkách tohoto pozemského života. Obnovíme-li tedy svůj

křest, pak se samozřejmě na vnějších podmínkách našeho života téměř nic nezmění. Ale změní se ten, kdo v těchto nezměněných podmínkách žije, to jsme my. A to znamená, že se v našem životě mění - díky Bohu - všechno. Ovoce z toho uvidíme ovšem až po čase.

Aleš Opatrný

POKOJ VÁM

Papežova homilie v Kinshase při návštěvě Demokratické republiky Kongo

Když přišel vzkříšený Pán mezi své učedníky, shromážděné za zamčenými dveřmi, jejich radost byla veliká (J 20,20). V této atmosféře radosti a úžasu je osloví. A co jim říká? Nejprve dvě slova: "Pokoj vám!". Pouhá dvě slova: "Pokoj vám". Je to pozdrav, ale je to víc než pozdrav: je to předání. Protože pokoj, ten pokoj, který ohlásili andělé v betlémské noci, ten pokoj, který Ježíš slíbil zanechat svým, je nyní poprvé slavnostně předán učedníkům.

Ježíšův pokoj, který je nám také zprostředkován při každé mši svaté, je velikonočním pokojem: přichází se vzkříšením, protože Pán musel nejprve porazit naše nepřátele, hřích a smrt, a musel smířit svět s Otcem; musel zakusit naši osamělost a opuštěnost, naše peklo, aby nás objal a překlenul vzdálenosti, které nás dělily od života a naděje. Nyní, když Ježíš zrušil vzdálenost mezi nebem a zemí, mezi Bohem a člověkem, je učedníkům dán Ježíšův pokoj.

Toho dne byli stále ještě zcela ohromeni skandálem kříže, vnitřně zraněni, že Ježíše opustili a utekli, zklamáni epilogem jeho příběhu, báli se, že skončí jako on. Byla v nich vina, frustrace, smutek, strach... Ježíš hlásá pokoj, zatímco v srdcích učedníků jsou trosky, hlásá život, zatímco oni v sobě cítí smrt. Jinými slovy, Ježíšův pokoj přichází ve chvíli, kdy se zdálo, že pro ně všechno skončilo, v tom nečekaném a netušeném okamžiku, kdy nebylo ani náznaku pokoje.

My, kteří patříme Ježíši, tedy nesmíme dopustit, aby v nás převládl smutek, nesmíme dopustit, aby se do nás vkradla rezignace a fatalismus. Pokud je taková atmosféra kolem nás, nedopustíme, aby to tak bylo i pro nás: ve světě znechuceném násilím a válkou křesťané dělají to, co dělal Ježíš. Téměř naléhavě opakoval učedníkům: Pokoj, pokoj s vámi! A my jsme povoláni k tomu, abychom toto nečekané a prorocké hlásání Pána, hlásání pokoje, učinili svým a sdělili světu.

Můžeme se však ptát: Jak si můžeme Ježíšův pokoj zachovat a kultivovat? On sám nás upozorňuje na tři zdroje pokoje - tři zdroje, které ho mají nadále žít. Jsou to odpuštění, společenství a poslání.

O Velikonocích nacházejí cestu k pokoji díky Ježíši, který na ně dýchne a řekne: "Přijměte Ducha svatého" (J 20,22). Díky Duchu svatému už nebudou hledět na to, co je rozděluje, ale na to, co je spojuje; nepůjdou do světa kvůli sobě, ale kvůli druhým; nebudou se zviditelňovat, ale dávat naději; nebudou získávat uznání, ale budou svůj život radostně trávit pro Boha a pro druhé. Věřme ve společenství a s Boží pomocí budujme církev oproštěnou od světského ducha a plnou Ducha svatého, svobodnou od bohatství pro sebe a naplněnou bratrskou láskou!

Ježíš říká učedníkům: "Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás" (J 20,21). Posílá nás tak, jak ho poslal Otec. A jak ho Otec poslal na svět? Poslal ho, aby sloužil a dal svůj život za lidstvo, aby každému zjevil své, aby našel vzdálené. Jedním slovem, poslal ho pro všechny, pro každého: nejen pro spravedlivé, ale pro každého.

Bratři a sestry, jsme povoláni být misionáři pokoje, a to přinese i nám pokoj. Je to volba: je to vytvoření místa v našich srdcích pro každého, je to víra, že etnické, regionální, sociální, náboženské a kulturní rozdíly přicházejí až následně a nejsou překážkou; že ostatní jsou bratři a sestry, členové stejného lidského společenství; že každý je příjemcem pokoje, který na svět přinesl Ježíš.

Pokoj vám! Ať tato slova našeho Pána zní v našich srdcích v tichosti.

BIBLICKÉ INSPIRACE

Biblický text

Z evangelia podle Jana (2. neděle velikonoční)

Navečer prvního dne v týdnu přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha Svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“

Tomáš, jeden ze Dvanácti, zvaný Blíženec, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu říkali: „Viděli jsme Pána!“ On jim však odpověděl: „Dokud nevidím na jeho ruce jizvy po hřebech a nevložím svůj prst na místo hřebů a nevložím svou ruku do jeho boku, neuvěřím.“ Za týden byli jeho učedníci zase uvnitř a Tomáš s nimi.

Ježíš přišel zavřenými dveřmi, stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Potom vyzval Tomáše: „Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící.“ Tomáš mu odpověděl: „Pán můj

a Bůh můj!“ Ježíš mu řekl: „Protože jsi mě uviděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kdo neviděli, a (přesto) uvěřili.“

Ježíš vykonal před svými učedníky ještě mnoho jiných zázraků, ale o těch v této knize není řeč. Tyto však jsem zaznamenal, abyste věřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a s vírou abyste měli život v jeho jménu.

(J 20,19-31)

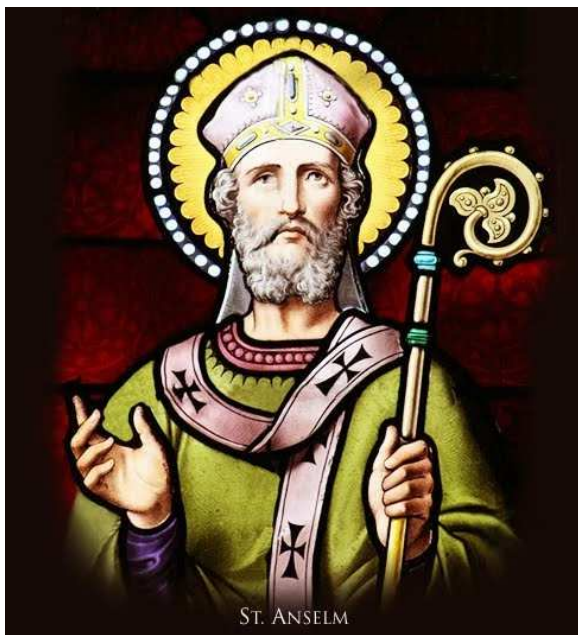
Náměty k meditaci

- Může se snadno stát, že chápání a význam evangelia této neděle se redukuje jen na nevíru apoštola Tomáše a na jeho přání dotknout se Kristových ran. Evangelista mluví ale o dalších důležitých věcech.
- Ježíšovi učedníci byli shromážděni v první den v týdnu, to je den po sobotě, čili v neděli. To byl od počátku života církve den, kdy křesťané slavili společně zpřítomňující vzpomínku na svého Pána, tedy dnešní nedělní mši svatou. Tato praxe je evidentně spojena s církví od samého počátku.
- Druhým zásadním tématem je posláni. Zde je to posláni odpouštět hříchy a to v moci přijatého Ducha svatého. Duch svatý je dáván tak, že Ježíš na ně dechl. To připomíná slova z první knihy Mojžíšovy, kde čteme, že Hospodin „vdechl do chřipí dech života, tak se stal člověk živou bytostí“. Bohem darované odpouštění je něco tak silného a úžasného, jako stvoření člověka. Ostatně apoštol Pavel říká, že kdo je křesťanem, je novým stvořením, novým člověkem.
- Tomáš se na rozdíl od ostatních apoštolů nesetkal vzkříšeným Ježíšem, zdráhá se uvěřit. A svou víru chce opřít o „hmatatelné jistoty“. Učedníci se setkávají opět za týden, tedy v den shromažďování křesťanů, kde má být Ježíš uprostřed nich. A on skutečně přichází. Je živý, poznatelný, lidsky mluvící, ale zeď či dveře už pro něho nejsou překážkou. Tím je naznačeno, že je to nový způsob bytí, který není ohraničen běžnými hmotnými limity.
- Ježíš při setkání Tomáše nekárá, dokonce navazuje na jeho přání vložit prsty do ran. Vyzývá ho k uvěření, že je živý a že je Mesiášem. To nevyplývá z dotyku ran, ale z přijetí všeho, co on a ostatní apoštolové od Ježíše slyšeli, co s ním zažili, co bylo naplněním slov proroků. Toto uvěření není dostupné jen těm, kdo vzkříšeného Krista viděli a dotýkali se ho. Je to výzva pro všechny, kdo se s ním setkali kdykoliv jakýmkoliv způsobem.

SVĚTEC MĚSÍCE

Svatý Anselm z Canterbury

Anselm se narodil v Aostě v Burgundsku v rodině zámožného šlechtice. Už v patnácti letech chtěl vstoupit do benediktinského řádu, ale otec se proti tomu postavil, patrně protože doufal, že syn bude jeho následníkem. Anselm tak protentokrát sice do řádu nevstoupil, nicméně po smrti matky se o osm let později s otcem rozešel a odešel z domova. Ve 27 letech vstoupil do kláštera Le Bec v Normandii, kde se brzy stal pravou rukou Lanfranka z Pavie. Rychle stoupal ve

vážnosti, stal se převorem a v roce 1075 opatem. Zde napsal svá nejslavnější díla.

Lanfrank se později stal arcibiskupem z Canterbury a po jeho smrti se Anselm jevil jako logický nástupce. Brzy se však ukázalo, že to nebude snadné. V Anglii plnou silou propukla bitva o investituru mezi králem a papežem, Anselm se díky tomu stal arcibiskupem až čtyři roky po Lanfrankově smrti, víceméně proti vůli krále Viléma II. Ryšavého, s nímž se následně přel o zkonfiskovaný církevní majetek a o to, zda potřebuje jeho potvrzení.

V roce 1097 Anselm odcestoval do Říma a spor o investituru kulminoval: papež odmítl požadavek krále, aby Anselm oficiálně přijal jeho potvrzení ke jmenování do úřadu a král proto zakázal arcibiskupovi návrat. V roce 1100 záležitost přechodně vyřešila králova smrt, ovšem Jindřich I. se po počáteční snaze o smír ukázal být stejně nekompromisním prosazovatelem královské moci nad církví, jako byl jeho bratr. Výsledkem bylo nové vyhnanství arcibiskupa v letech 1103-1107 a exkomunikace krále, nakonec se ale přece jen našel kompromis: král se vzdal práva jmenovat biskupy a opaty, ovšem ti mohli převzít správu biskupských a opatských statků až poté, co králi odpřísáhnou věrnost. Anselm z Canterbury zemřel v Canterbury před 900 lety, 21. dubna 1109, a byl pohřben ve své katedrále. Katolická církev jej prohlásila za svatého v roce 1494, v roce 1720 ho pak papež Klement XI. prohlásil za učitele církve.

Přínos Anselma z Canterbury leží především v jeho snaze propojit víru a rozum, přičemž tvrdí, že víra musí předejít poznání, protože bez správné víry se ke správnému poznání nelze dobat. Jeho ontologický (bytostní) důkaz Boží existence dodnes zaměstnává filosofy. Další aspekt jeho učení představoval odpor vůči nominalismu (filosofický směr odmítající realismus - učení o existenci obecných neměnných a trvalých reáliích, jako je člověk, strom,...) a jeho tehdy ne zrovna obvyklý přístup k výchově, když tvrdil, že je třeba upřednostňovat laskavost před přísností.

Ze spisu **Proslogion**

Nuže, člověče, ustaň na chvíli od své práce, vzdal se trochu od myšlenek, které ti nepoprávají klidu. Odhod' nyní starosti, které tě tíží, a nech stranou své namáhavé činnosti. Uvolni se trochu pro Boha a na chvílku v něm spočiň.

Vejdí do pokojíku své duše a odstraň odtud vše kromě Boha a toho, co ti napomáhá jej hledat. Zavři dveře – a hledej ho. Mé srdce, řekni nyní, celé mé srdce, řekni Bohu: Hledám tvou tvář, Hospodine, hledám tvou tvář. Nuže, Pane, můj Bože, pouč nyní mé srdce, kde a jak tě mám hledat, kde a jak tě nalézat.

Pane, nejsi-li zde, kde tě mám nepřítomného hledat? Jsi-li však všude, proč tě tu nevidím? Jistě přebýváš v nedostupném světle. Ale kde je to nedostupné světlo? Jak mám přijít k nedostupnému světlu? Nebo kdo mě povede a do něj uvede, abych tě v něm viděl? A pak, podle jakých znamení a pod jakou podobou tě mám hledat? Nikdy jsem tě, Pane, můj Bože, neviděl, neznám tvou tvář.

Co má dělat, nejvyšší Bože, co má dělat daleko od tebe žijící vyhnanec? Co má dělat tvůj služebník, strachující se, že ztratí tvou lásku, a odvržený daleko od tvé tváře? Dychtí tě spatřit, ale tvoje tvář je od něho příliš daleko. Touží se k tobě přiblížit, ale tvůj příbytek je nedostupný. Touží tě nalézt, ale nezná tvé místo. Snaží se tě hledat, ale nezná tvou tvář.

Pane, jsi můj Bůh, jsi můj Pán, a nikdy jsem tě neviděl. Učinil jsi mě, obnovil jsi mě, dal jsi mi vše, co je ve mně dobrého, a dosud jsem tě nepoznal. Byl jsem přece stvořen, abych tě viděl, a dosud jsem nedosáhl toho, pro co jsem byl stvořen.

Jak dlouho ještě, Pane? Jak dlouho ještě budeš na nás zapomínat, Pane? Jak dlouho ještě budeš odvracet od nás svou tvář? Kdy na nás shlédneš a vyslyšíš nás? Kdy osvítiš náš zrak a ukážeš nám svou tvář? Kdy nám znovu dáš sebe?

Shlédni na nás, Pane, vyslyš a osvět' nás. Zjev se nám. Vrať nám sebe, aby nám bylo dobře; bez tebe je nám tak zle! Slituj se nad naším velkým úsilím o tebe, protože bez tebe nic nezmůžeme.

Pouč mě, jak tě mám hledat a zjev se hledajícímu. Nemohu tě hledat, nenaučíš-li mě tomu, ani tě nalézt, nezjevíš-li se. Kéž tě hledám svou touhou, kéž po tobě toužím, hledaje tě; kéž tě naleznu svou láskou, kéž tě miluji, nalézaje tě.

Pastorace.cz

LITURGICKÉ OKÉNKO

Paškál v liturgii

Na začátku velikonoční vigílie, ve tmě se před kostelem zapaluje oheň a je posvěcen paškál touto modlitbou, uvádějící do tajemství Velké noci:

Prosíme Tě, všemohoucí Bože, ať na tuto hořící svíci sestoupí hojný proud Tvého † požehnaní; neviditelný Dárce nového života, shlédni na tuto noční zář, aby nejen oběť, kterou tuto noc slavíme, zazářila jasem Tvého tajemného světla, ale aby na každém místě, kam se dostane aspoň něco z těchto tajemně posvěcených věcí, ustoupila dábelská lest i zloba a působila moc Tvé velebnosti; skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Do velikonoční svíce je vyryt kříž, letopočet a písmena Alfa (A) a Omega (Ω). Přitom se říká: „Kristus včera i dnes (kolmý trám kříže), začátek i konec (příčný trám), alfa a omega. Kristus je Pán všech věků (první číslice), on vládne dějinám (druhá číslice). Jeho je království i moc i sláva (třetí číslice) po všechny věky věků (čtvrtá číslice). Zapálení svíce od ohně provázejí slova: „Ať slavné Kristovo vzkříšení naši tmu ve světlo promění.“

Pak je velikonoční svíce vnesena ve slavnostním průvodu do kostela, v němž nesvítí žádné světlo, s trojím zvoláním „Lumen Christi“ nebo „Světlo Kristovo“, na které obec odpovídá zpěvem „Sláva tobě, Pane“. Postupně si všichni zapálí od paškálu svoje svíce.

Najednou do šerosvitu a ticha zaznívá hlas jáhna, zpívajícího chvalozpěv na Velikonoční svíci nazývaný podle prvního slova Exsultet (zajásej). Píseň, kterou je znovu stvořen svět, píseň, kterou řád povstává z prapůvodního chaosu, píseň první kapitoly knihy Genesis, píseň, kterou se blikající plamének noří z temnoty a sílí s tóny a tajupnými slovy.

Jedná se přitom o píseň nejen esteticky krásnou, ale také nesmírně bohatou na teologii a na podněty pro duchovní život. Je téměř dobrodružné rozplétat prameny této duchovní poezie, pátrat po tom, z kterých velikánů církevního starověku Exsultet čerpal, aby jejich myšlenky a kázání přetavil ve chválu Boží. Je překvapující objevit, že se nejedná o pouhou liturgickou poezii, ale o modlitbu chvály, díky a oběti, tj. o eucharistickou modlitbu v širším významu slova, která proměňuje paškál ve svátost Kristova zmrtvýchvstání a která může také proměňovat ty, kdo ji zpívají a jejímu zpěvu naslouchají.

Velikonoční chvalozpěv je oslavou světla, které dává Bůh své obci: „Pohled, jak na celém světě rychle zmizely temnoty“, neboť „To je ta noc, o které je psáno: „Noc jako den se rozjasní“. Ta „zahání nenávist, vytváří jednotu srdcí a pokojuje zlé moci. Přijmi tedy, Otče . . . tento chvalozpěv jako večerní oběť, když rukama svých služebníků slavně obětuje tuto svíci ze včelího vosku.“

Při svěcení křestní vody bývá paškál ponořen do křtitelnice se slovy: „Ať skrze tvého Syna sestoupí do tohoto křestního pramene síla Ducha svatého.“ Svíce je tedy symbolem Krista, „pravého světla, které osvěcuje každého člověka“ (J 1, 9). Toto světlo zůstává u nás a v nás.

Ve vstupní modlitbě třetí neděle velikonoční předsedající obce prosí: „Všemohoucí Bože . . . dej, ať v nás velikonoční radost stále trvá.“ Viditelným znamením této radosti je velikonoční svíce, hořící po celou dobu velikonoční vedle ambonu, od něž je hlášáno evangelium.

Liturgický komentář uvádí, že paškál se staví na speciální svícen, který je určený pouze pro něj. Ten by měl být natolik vysoký, aby byl vidět ze všech míst kostela. Ve velikonoční době je umístěn co nejbliž oltáře. Potom se paškál se svícem přemísťuje zpravidla ke křtitelnici.

Může hořet při křtu a má se od ní zažehnout křestní svíce, a také při pohřebních obřadech, kdy hořící svíce stojí vyvýšeném, dobře viditelném místě, aby byla zřejmá souvislost mezi křtem, smrtí a vzkříšením věřících. Podstatné je zapojení velikonoční svíce do slavnosti prvního svatého přijímání, do zapalování svatební nebo primiční svíce a jistě také při modlitbě obce za mrtvé mezi přinesením zesnulého a pohřebním obřadem. Také o nedělích se může zdůraznit souvislost mezi každoroční velikonoční paschou a týdenní paschou nedělní eucharistie např. zapálením obou svící, které provázejí v slavnostním průvodu evangeliář, od velikonoční svíce. *Liturgie.cz*

A jak vzniklo rčení: „Vzal ho na paškál“?

K této posvátné velikonoční svíci bývali totiž přivedeni lidé, od nichž se chtělo, aby něco dosvědčili, aby přiznali pravdu. Od té doby toto úsloví znamená někoho důkladně vyslechnout, přimět ho, aby řekl, jak se věci doopravdy staly.

APOŠTOLÁT MODLITBY

DUBEN 2023

celosvětová síť modlitby s papežem Františkem

Umysl papeže: Za kulturu nenásilí

Modleme se za větší rozšíření kultury nenásilí tím, že se státy i občané budou stále méně uchylovat ke zbraním.

Národní úmysl: Za duchovní povolání

Modleme se za ty, které Pán volá ke kněžství a zasvěcenému životu, aby měli odvahu vydat se za ním cestou následování.

Z LITURGICKÉHO KALENDÁŘE

2.4. (neděle)	Květná neděle
6.4. (čtvrtek)	Zelený čtvrtek
7.4. (pátek)	Velký pátek
8.4. (sobota)	Bílá sobota
9.4. (neděle)	Zmrtvýchvstání Páně (Boží hod velikonoční)
16.4. (neděle)	2. neděle velikonoční (Božího milosrdenství)
21.4. (pátek)	památka svatého Anselma, biskupa a učitele církve
23.4. (neděle)	3. neděle velikonoční
24.4. (pondělí)	památka svatého Jiří, mučedníka
25.4. (úterý)	svátek svatého Marka, evangelisty a mučedníka
29.4. (sobota)	svátek svaté Kateřiny Sienské, panny a učitelky církve, patronky Evropy
30.4. (neděle)	4. neděle velikonoční

MODLITEBNÍ SETKÁVÁNÍ NAD PÍSMEM

Srdečně vás zveme na další setkání ve Farním centru v Jungmannově ulici ve středu **19 dubna v 19 hod.**

Inspirací pro zamyšlení a modlitbu bude pokračování osmé kapitoly Janova evangelia.

Těšíme se na vás!

Vladimír Šimík, tel: 602 266 586, v.simik@centrum.cz

POŘAD BOHOSLUŽEB O VELIKONOCÍCH A.D. 2023

Květná neděle – 2. dubna 2023

- pořad bohoslužeb – bazilika Nanebevzetí Panny Marie – 9.00
- bazilika svatého Václava – 18.00
- svěcení ratolestí a Matoušovy pašije
- křížová cesta – bazilika svatého Václava – 17.30

Pondělí Svatého týdne – 3. dubna 2023

- bazilika svatého Václava – 9.00

Úterý Svatého týdne – 4. dubna 2023

- bazilika svatého Václava – 18.00

Středa Svatého týdne – 5. dubna 2023

- bazilika svatého Václava – 9.00

ZELENÝ ČTVRTEK – 6. dubna 2023 **!!! Nekoná se žádná dopolední bohoslužba !!!**

- Mše svatá na památku Večeře Páně
- bazilika svatého Václava – 18.00

VELKÝ PÁTEK – 7. dubna 2023 **!!! Nekoná se žádná dopolední bohoslužba !!!**

- den přísného postu
- Křížová cesta
- bazilika svatého Václava – 15.00
- Velkopáteční obřady
- bazilika svatého Václava – 18.00
- Tento den se koná velkopáteční sbírka na Svatou zemi.

BÍLÁ SOBOTA – 8. dubna 2023 **!!! Nekoná se žádná dopolední bohoslužba !!!**

- Velikonoční vigilie
- bazilika Nanebevzetí Panny Marie – 21.00

SLAVNOST ZMRTÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ – 9. dubna 2023

- pořad bohoslužeb – bazilika Nanebevzetí Panny Marie – 9.00
- bazilika svatého Václava – 18.00

Pondělí v oktávu velikonočním – 10. dubna 2023

- pořad bohoslužeb – bazilika Nanebevzetí Panny Marie – 9.00 a 18.00

Farní zpravodaj vydává Římskokatolická farnost Stará Boleslav,
Lázeňská 61, 250 01 Stará Boleslav; www.staraboleslav.com.

Duchovní správce: J.M. Libor Bulín, mobil: 602 542 847; e-mail: liborbulin@seznam.cz

Příspěvky, připomínky zasílejte na adresu: v.simik@centrum.cz

Uzávěrka čísla je v úterý před poslední nedělí předcházejícího měsíce.